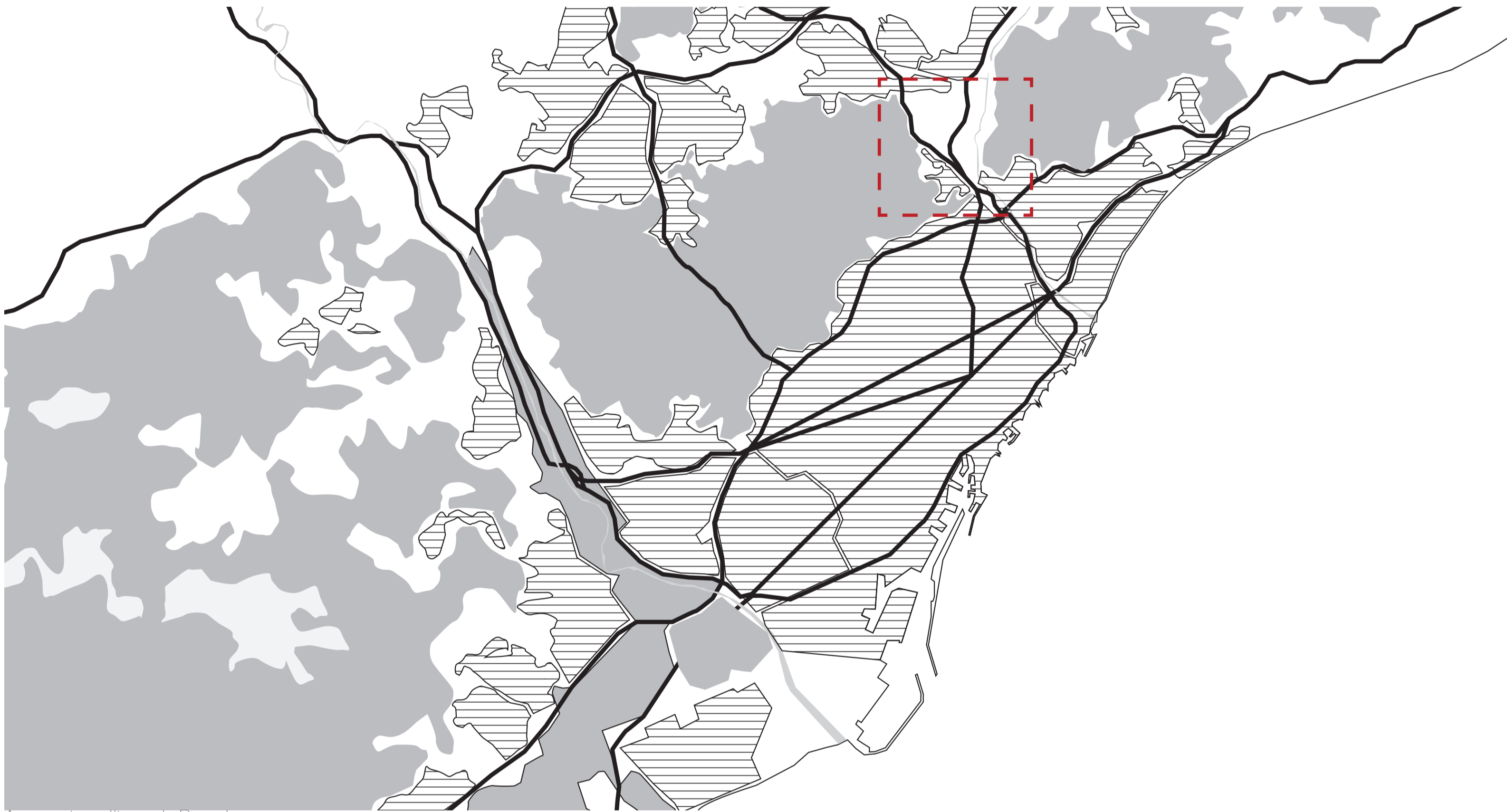

INTRODUCCIÓ

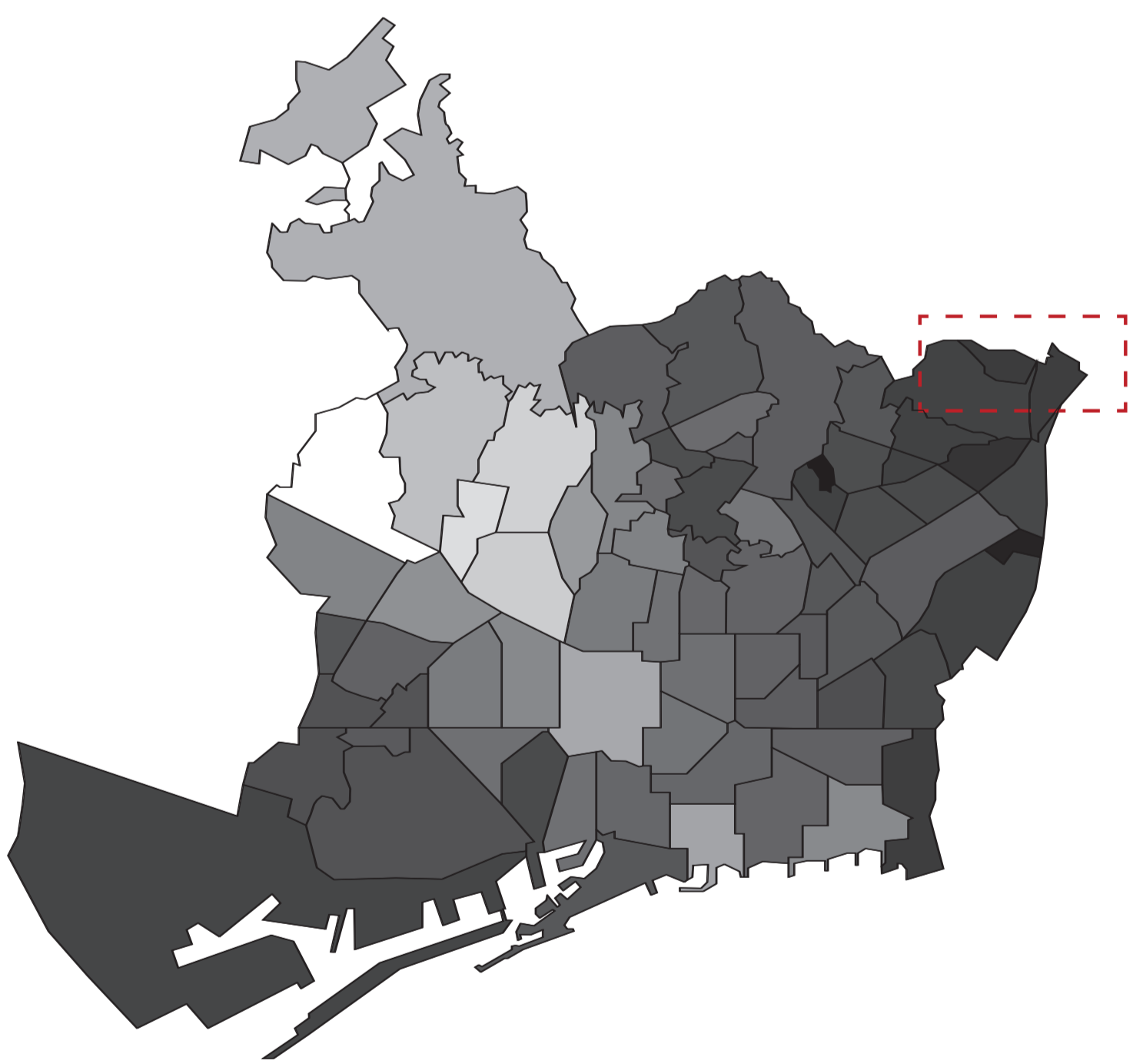
obj: L'objectiu de la meua intervenció és la de millorar un barri de Barcelona, mitjançant petites intervencions arquitectòniques.

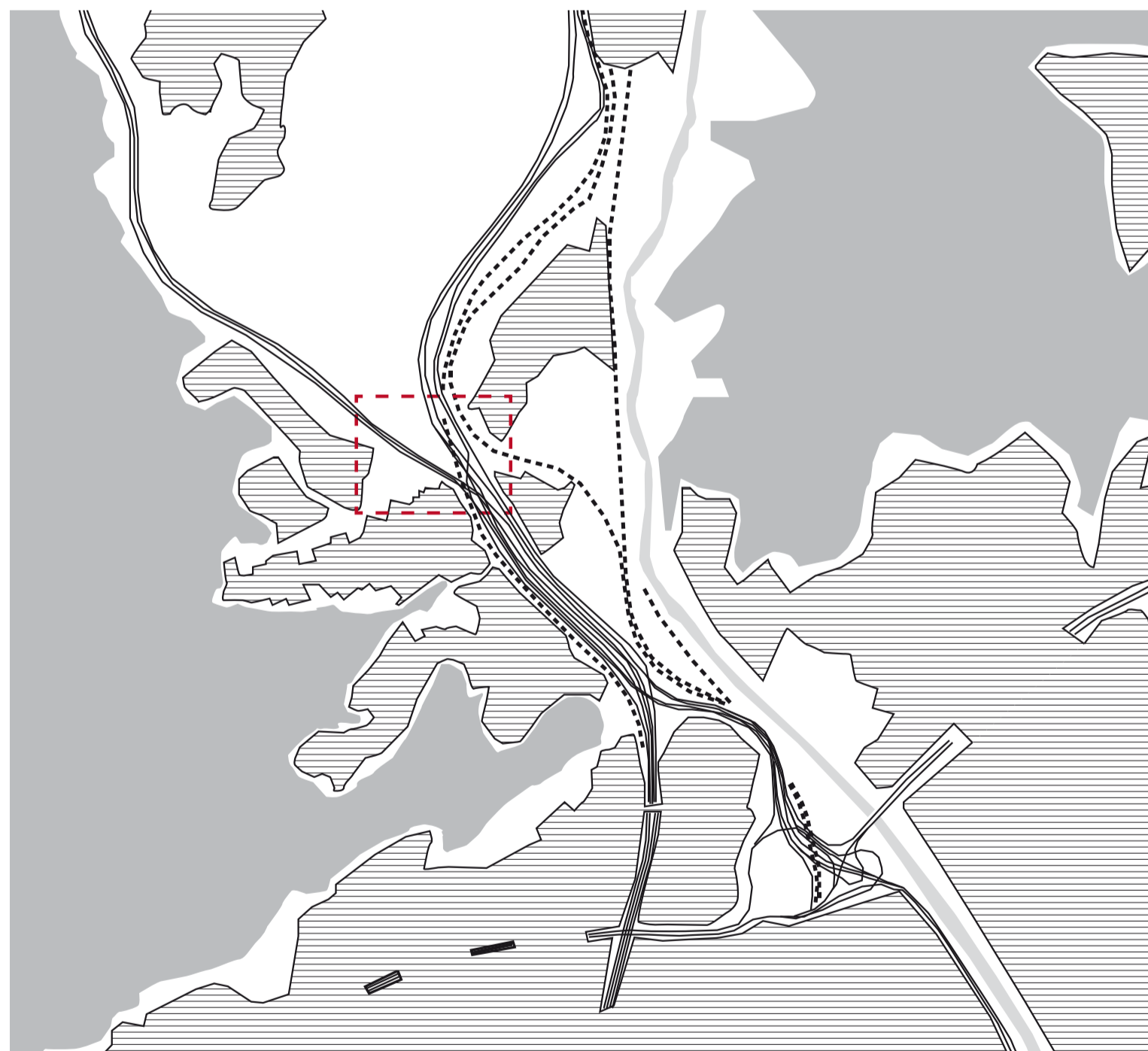
ESCOLLINT EL BARRI

Area metropolitana de Barcelona

Els barris de Barcelona segons la mitjana de renda, sent el negre la més baixa.

EL BARRAQUISME DE BARCELONA

El barriquetisme de Barcelona va ser un fenomen urbà, que va néixer al final del segle XIX i va perdurar fins a la darreria del segle XX. En un període de ràpid creixement de Barcelona, els mecanismes típics d' allotjament dels més desfavorits des de l'inici de la industrialització, com la divisió dels pisos, les habitacions rellagades i les pensions, es revelaven insuficients per compensar la manca d' habitatge, en una ciutat on era més difícil trobar allotjament que feina.

El 1922, amb un cens oficial de 6.000 barriquets, el barriquetisme ja conformava una ciutat informal dispersa, amb nuclis com el Somorrostro, Pequin i el Camp de la Bota, al litoral, i Tres Pins i Can Valera, a Montjuïc, a més d'una corona d' àrees menors als turons i al peu de Collserola. Les barriquetes també se situaven, en espais intersticials dins el teixit formal de la ciutat, tant en algunes illes als dos extrems de l'Eixample, com en zones de contacte entre Sants i les Corts i l'Hospitalet.

Després de la Guerra Civil, els nuclis de barriquets existents van reprendre l'expansió i en van aparèixer de nous, a causa de l'arribada d'immigrants tant per raons econòmiques com polítiques a una ciutat on la crònica manca d' habitatge s'havia agreujat per l'efecte dels bombardejos i de la crisi econòmica i social. El 1949 es crea el Servei de Repressió del Barriquetisme, que, entre d'altres mesures, s'encarregava de retornar els nouvinguts als llocs d'origen: la ciutat oficial reprimia el barriquetisme però alhora el tolerava, sobretot quan el creixement econòmic reprenia i necessitava mà d'obra.

A mitjans dècada de 1950 Barcelona comença a reactivar-se i uns anys després el barriquetisme arriba al punt màxim amb unes 20.000 barriquetes que aixoplugaven entre 70 i 100.000 persones, prop d'un 7% de la població de la ciutat al final de la dècada. Les barriquetes esdevenen així un estoc d' habitatge informal, un capital urbà creat pels mateixos habitants, que es va revelar imprescindible per allotjar un nombre important de persones que havien vingut a treballar a la indústria i els serveis.

Els barris de barriquets estaven en zones sovint no edificables i per tant al marge de la planificació. A la precarietat constructiva s'afegia la manca de clavegueram, d'aigua i d'electricitat. El dèficit de serveis assistencials va ser pal·liat d'entrada per l'acció social de les parròquies dels barris propers, amb pastorals de recristianització, i després amb les activitats d'òrdens religiosos dedicats a l'ensenyament. A final de la dècada de 1960 es va desenvolupar l'acció comunitària dels assistents socials de Càritas i del Patronat Municipal de l'Habitatge, responsable de la solució del barriquetisme.

Progressivament, però, els habitants dels nuclis barriquetistes van crear les seves pròpies xarxes de solidaritat veïnal i van aconseguir millores transitòries amb actuacions directes i reivindicatives davant les autoritats. Diverses intervencions de remodelació urbanística van portar a la supressió dels primers nuclis, i les situacions d'emergència, com ara inundacions i estioivissades, van forçar el trasllat dels damnificats a allotjaments provisionals com l'Estadi i el pavelló de Bèlgica, a Montjuïc.

Gradualment, l'aparició d'un mercat de l' habitatge més agut i l'inici de les polítiques d' habitatge social van impulsar l'eradicació dels barris de barriquets. Amb el Pla d'urgència social de l'any 1958 arrenca la construcció dels grans polígons d' habitatge de promoció pública a la perifèria urbana del municipi i en altres municipis de la metròpoli, com Ciutat Meridiana.

L'objectiu del treball serà la de millorar un barri de la ciutat, perifèric, mitjançant petites intervencions arquitectòniques.

CIUTAT MERIDIANA

Al gràfic de l'esquerra podem observar els diferents barris de la ciutat barcelonina, i les seves rentes mitges anuals. Amb fosc, els barris amb una renda interior, fins arribar al blanc que correspon al barri amb millor renda de la ciutat.

Ciutat Meridiana sen's presenta com a un barri perifèric, de renda baixa. Els terrenys originalment destinats a ser cementiris, van acabar en barri perifèric a causa de la alta humitat.

El barri és va construir en 4 anys a l'època franquista, va donar cabuda ràpidament a gent jove que és mudava a Barcelona en busca de feina. El barri no comptava amb serveis i va néixer amb grans deficiències estructurals, socials i econòmiques.

PUNT D'ESTUDI

Un cop omplim la escota d'estudi de la zona del barri, escollim un punt problemàtic del barri per sotmetre'l a estudi. Aquesta zona està influenciada per tenir un gran nombre de xarxes de transport que conflueixen tots en un espai reduït de terreny, fet que acaba provocant un mur que no permet la connexió entre un cantó i un altre. Resolent aquest punt, connectarem dos grans parcs naturals i vèries zones urbanes.

L'objectiu del treball serà, doncs, la de solventar els diferents problemes que pugui tenir Ciutat Meridiana, mitjançant l'arquitectura.

HISTOGRAMA

Al gràfic podem veure el procés evolutiu que ha tingut Ciutat Meridiana i les seves rodalies fins a l'actualitat.

Com podem veure, a mesura que les zones urbanes han anat augmentant, les zones destinades a la agricultura han disminuït dràsticament.

Ciutat Meridiana és construïda a la dècada dels 60. També és veu clarament la reducció de la superfície per al riu Besòs, i la successiva construcció de xarxes de transport que tallen els diferents barris de la zona.

1945

1956

1990

2000

2015